

Lojze Krakar

V risu

I.

V risu tihega večera
 se vrtimo okoli sebe
 kot planet, ki v neumevni
 dalji sam počasi umira.
 Smo meglice iz kotanje
 in v soparni dan puhtimo:
 naj na panjih lastnih debel
 tudi sami v nič sčrvimo?
 Naj poslušamo odmeve
 strelov iz topov v daljini?
 Ne, domov gremo: vsaj umreti
 nam bo dano v domovini!

II.

Gledamo v luči, ki vzhajajoče
 nas slepijo z jutranjo modrino:
 so morda to vrtnice, cvetoče
 s tisto davno, fantovsko rdečino?
 Potlej dolgo gledamo v večere
 z vse bolj daljšo senco po dolini:
 so morda to prapočela vere
 v sonca utrujenega srebrnini?
 Kdaj to zvemo? Mar šelè v starósti,
 v jutrih, polnih drobnih ptičjih čivkanj,
 pa v večerih, zvrhanih sladkosti
 bronastih zvonjenj, potokov plivkanj?

III

V TV gori: goreča hiša oltar je.
Bog kanibalov hoče žrtve: žive!
Nagrabljeno zlato grmadi predenj
za to posebej posvečeni bojnič.
Metrese mu trebušni ples cingljajo
in ga obsipajo s cvetočim ognjem,
a strojnice iz neke kužne mlake
kot žabe mu za lahko noč regljajo.
Košato brado češejo mu bliski.
Iz razvalin mu tisoč buldožerjev
privaža kamenje za novi tempelj.

Res več ne vemo, kaj počnemo, Oče?

IV.

Izruváli smo si korenine,
da usihajo rodovom panji,
čeznje pa drvijo naplavine,
ki imajo izvir v peklà kotanji.
Bo še kdaj podrast dreves zelenih
v rast pognala, bomo prepoznali
v bilkah, že pred svitom orošenih,
da njih seme v pesek smo sejali?
Setve več ne bo ne žetve: suhe
goličave znova pognojimo,
da nas Bog ne bo imel za muhe,
saj ne vemo, kam, zakaj drvimo.

V.

Drvimo za meglenim oznanilom,
podobni plašni čredi kengurujev,
drvimo za prividi in kadilom,
da bi zažigali ga v čast gurujev.
Bo njih modrost nas spremenila v svete
menihe, zatopljene v neme knjige?
Nam njih modrost izpolni kdaj obete,
da bodo padle z nas teles verige?
Mar dala nam meglena bo daljina
svetost, ki ni svetost, mar človek čaka
v puščavi, ki ji pravi domovina,
da stopil Buda bo pred njim iz vlaka?

VI.

Oboki še vpijajo zvoke
 in zvoki oboke.
 Stoletja strmijo,
 pijana od večnega pitja.
 Skoz line se siplje
 prah črne večerne moke.
 Cerkevna miš sluti
 in išče pred bombami kritja.
 Zvonove so Donatu
 bogvedi kdaj že ukrali.
 Zvoni pa še zmeraj mu morje
 ob zadarski rivi.
 Pojó mu kot angeli
 že izumrle živali,
 a minica v noč gre iskat,
 če še moški so živi:
 študentje in kampiljci,
 nočni skrivači, faloti.
 Če najde kje koga,
 v obupu spusti se z njim v grehe.
 Nekje v oleandrih
 ju kdaj sveti Donat zaloti.
 Se ljubita, šepne,
 je to zadnji kanček utehe?

Sinjina jeseni

I.

Sinja rdečina šumí,
 mrak se srebrno peni,
 ko pa temà se zgosti,
 pal bo še zadnji ognjeni
 list z veje deblu do nog,
 kjer ga bo v bliskov sijaju
 dvignil opolnoči Bog
 in si ga shranil v rajú.

II.

Ob svislih jeseni grizljam suho travo
 in mislim: končana pomladna je paša,

pokósil, pograbil sem zadnjo otavo
in veter s strnišč predme pleve prinaša.
Lè s sonca še neki obraz vame gleda:
kaj ni to cekin in na njem slika deda?

III.

Z vlaka blagrujem jesensko sinjino,
trav zelenino in listja zlatnino,
ki jo človeku podarja nebo.
Kakor kolesa vijó se po progi,
meni v očeh se vrtničijo krogi
v sanje, ki vanje izpuhteva telo.
Naj izpuhtim tja v globino nebá,
kjer bom obvarovan straha in zla
môrastih sanj, da bom padel na dno!
Toda ko padeš, je treba spet vstati
in se kot kamen zalučan pognati
nekam v oblak, pa četudi zgrmiš
v grob, kjer s sprhnelim telesom bo bival
Bog in ob zarji ga z roso zalival,
da kakor zimzelen zazeleniš.

IV.

Zimzelen zrastel bo še po žareči
pušči, kjer naj ga kamela prežveči
in ob bodičju si misli: naj bo,
vzamem, kar predme pogrne nebo!
Naj tako mislim še jaz, kadar padem,
da se mordà kje k studencu prikradem
in se odžejam z vonjavo šumenja,
z vódo nebeško, ki v blagoslov lije
izpod oblakov in človek jo pije
kakor iz keliha kri odrešenja.

V.

Nekdo je naslikal požeto strnišče.
Že bogvedi kdaj. Na njem tri ženice
se zdé kot premražen berač nad ognjiščem,
ko brskajo iz tal zadnja zrnca pšenice.
Še pomnim: tako se je sklanjala mati,
sosedje in predniki, da bi pobrali

po rudniku zadnje dragulje: pred vrati
že stal je poln koš ostrozobe zmrzali.

VI.

Zmrzali svilena žida
je legla na spečo njivo,
a Bog iz oblakov zida
konjiče s srebrno grivo.
Na križe razpeta telesa
ubožcevr zró vame s konjičev –
na zlatih harfah v nebesa
jih spremlja zbor rajskih ptičev.